

Život, to je abeceda, zpíval brněnský písničkář **Josef Frídl**, který 26. února 2013 rozšířil počet muzikantů v žalmanovském nebeském penziónu. Jistě se tam setká i s

Jindřichem Šťáhlavským

, který jej 5. února letošního roku o dva týdny předešel. Oba, dnes již nebeští, muzikanti mají společné, že jsem je neměl ve svém šálku čaje. Ústečák Jindra Šťáhlavský, narozený 24. února 1945, proslul svým nezaměnitelným hlasem ve stylu country, když začal v kapele

The Strangers

. Z té doby je jeho píseň

Ohio

. Pokračoval v kapelách

Bluegrass Hoppers

a vrcholem jeho kariéry byli

Fešáci

. S Fešáky nazpíval stále hrané a fanoušky žádané písně jako

Jaro

,
Pojedou

či

Dívka ze Skalistých hor

. Bohužel, osud mu nepřál a tak byl od roku 2008 odkázán na invalidní vozík. Přiznám se, že nemám rád patos, lépe řečeno patos, který mi neseďí. Nicméně fanoušci měli rádi Jindru Šťáhlavského právě pro ten patetický přednes a sametovou barvu hlasu. Tak ať je vám, Jindro, tam nahoře spolu s ostatními hezky. Josef Frídl, používající po svém vzoru jméno Bob, se narodil 13. listopadu 1947 v Brně a hlasem svůj moravský původ nezapřel. Stejně jako zesnulého Pavla Nováka, tak i Boba Frídla jsem si dokázal představit jako folklórní zpěváky čistých a nádherných moravských lidových písní. Jenže touto cestou se Bob Frídl nedal. Byl jeden z prvních, kdo ve druhé polovině šedesátých let minulého století zpívali s kytarou a s foukací harmonikou. Z této písničkářské éry Boba Frídla jsou například písně

Madona

či

Lena

, obě autorské a hezké. Frídl jako jeden z prvních přeložil písně Bulata Okudžavy a sám je i zpíval. Sláva Boba Frídla začala stoupat v sedmdesátých letech minulého století, kdy plakáty s jeho hezkou tváří zdobily dívčí pokoje. Zpíval s duem

Martha & Tena

a spolu s muzikanty z legendárních brněnských

Progress Organization

(Pavel Váně, Zdeněk Kluka st. a Jan Sochor) nahrál několik LP desek a v jednom ročníku Zlatého slavíka byl, pokud se nemýlím, čtvrtý. Na uvedených elpíčkách se mísily výkony vynikajících muzikantů s řadou textů, které neváhám označit jako příšerné. Asi největší hrůzou bylo přebásnění legendární písně

Sound of Silence

Paula Simona na povídání o přerodu chudé dědiny v socialismu, kdy namísto bídy hraje místní rozhlas a maminky vodí děti do jeslí. Od roku 1978 se Bob vrátil na sólovou dráhu, oženil se s jednou s Řekyň, žijících v Brně a odstěhoval se do její rodné země. Jeho návrat po roce 1989 byl potvrzením úsluví o nemožnosti dvakrát vstoupit do jedné řeky. Navíc se přihlásila nemoc,

V našem lese se kácí

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 03 Březen 2013 21:20

kterou zatím neumíme dost často vyléčit. V dubnu loňského roku, po odvysílání TV pořadu o Bobu Frídlovi, jsem mu napsal mail a nabídl rozhovor. Odpověděl mi, ať mu zavolám, ale šel čas a přišla smrt. Tak ten rozhovor, Bobe, uděláme později. Ta jediná spravedlnost na světě nám v tom pomůže.